

[Ole Henriksen]

radikale venstre, om de vil være med til at tage den meget beskedne form for regulering, som ligger i, at man inden for 1986 opregulerer med 10 pct. i stedet for de 2 pct. Det er altså mindstemålet, som SF her præsenterer i form af den dagsorden, som er foreslået.

Lone Dybkjær (RV):

Til den sidste ordfører skal jeg sige, at det kommer såmænd ikke synderlig bag på mig, at det er mindstemålet for SF, og for med det samme at udløse spændingen hos SF skal jeg sige, at det radikale venstre stemmer imod den foreslåede dagsorden.

Så skal jeg i øvrigt sige velkommen til den nye arbejdsminister. Vi glæder os til det samarbejde, som vi kan få med arbejdsministeren, og i den forbindelse vil jeg sige, at jeg håber, de gode relationer, som vi også har haft til den tidligere arbejdsminister, vil kunne fortsætte med den nye. Så hvis den tidligere arbejdsminister i denne sammenhæng danner model for samarbejdet, skal vi ikke være utilfredse.

Det må selvfølgelig også for den nye arbejdsminister være en interessant oplevelse at sidde herinde i dag, forstået på den måde, at hvis man har bevæget sig lidt rundt i samfundet de sidste par år, så vil man jo have oplevet, at der er sket et og andet, og når man så kommer tilbage her til folketinget nogle år efter, så må man sige: nå, herinde gik det sådan jævnt i stå. De siger det samme, som de altid har sagt. Samme problemer, som der hele tiden har været, til trods for at tingene vitterlig har ændret sig. Men det må man åbenbart leve med, hvis man vælger at være arbejdsminister.

Så skal jeg gå over til selve forespørgslen. Den hedder jo, bare for at resumere det: »Hvilke oplysninger kan ministeren give om regeringens planer om yderligere nedskæringer for de arbejdsledige?« Jeg har forstået på arbejdsministerens tale, at regeringen har ingen planer om yderligere nedskæringer for de arbejdsledige. Det fylder ganske vist lidt mere, end jeg siger her, 5, 6, 7 sider og et tilsvarende antal minutter, men konklusionen er, at regeringen har ingen planer om yderligere nedskæringer for de arbejdsledige. Og til forespørgerne fra socialdemokratiet og SF kan jeg sige, at det har de radikale heller ikke, og hermed kunne vi måske have afsluttet

debatten. Det havde nok alt andet lige været det mest fornuftige.

Men så nemt slipper man jo ikke, og derfor skal jeg også knytte et par supplerende kommentarer til det, der foregår herinde i dag.

Baggrunden er jo, som socialdemokratiets hr. Svend Auken sagde, det forslag, man havde sendt ud til høring i bl.a. landsarbejdsnævnet, og sådan som jeg har set forslaget efterfølgende, må man sige, at regeringen og den tidligere arbejdsminister altså lyttede til, hvad landsarbejdsnævnet sagde, og kom med et helt andet forslag. Også af den grund kunne man så sige, at forespørgslen måske er lidt overflødig, men det, at regeringen lytter, er altså desværre ikke noget argument for, at vi ikke alligevel tager en debat herinde om et tidligere forslag eller i hvert fald en debat med det udgangspunkt.

Hvad angår dagpengene, vil jeg egentlig foreslå til rationalisering, at vi får et fast punkt på dagsordenen, der hedder: regulering af dagpengene med et eller andet antal procenter, som man så kan variere. For stort andet ligger der jo ikke i det; det er ikke ret lang tid siden, vi havde en tilsvarende diskussion.

Jeg har ikke nogen synderlige kommentarer til arbejdsministerens tale, men jeg skal sige til fru Jytte Andersen, at tallene jo altså ikke er rigtige. Nu har vi også checket dem: der er ikke 235.000 ledige kvinder, der er et langt mindre antal ledige kvinder. Og der er altså heller ikke 230.000, der har været ledige i over et halvt år. Det er sådan bare til almindelig konstatering.

Men jeg synes i øvrigt heller ikke, det er særlig interessant at slynge om sig med disse tal. Somme tider passer det oppositionen og regeringen at tage udgangspunkt i 1979, somme tider i 1982 og somme tider i 1983, og det kan man så drage forskellige konklusioner af. For os har det været fuldstændig afgørende at se på kurverne, og det er klart, at man ikke kunne forvente, at arbejdsløshedskurverne vendte sig allerede i 1982. Men de har vendt sig. De er for nedadgående for såvel mænd som kvinder. Det synes vi er det afgørende. Tendensen er rigtig. Vi synes også, at det ville være ønskeligt, hvis det kunne gå noget hurtigere, men det er nu engang ikke så nemt at rette op på disse ting. Men vi kan jo ikke komme uden om, at der er et fald i